

Dr. Somogyi András

1947-2011

Váratlanul meghalt a magyar sugárterápia egyik kiemelkedő klinikus, Dr. Somogyi András főorvos – helyesebben, ahogy barátai és kollegái hívták: „Soma”.

Budapesten, Rákospalotán született. Édesapja elismert, köztisztviselő orvos volt, így a gyógyítás szépségével, nehézségeivel, sokszor embert próbáló kihívásaival már gyerekkorában, a szülői házban megismerkedett, és úgy döntött, hogy ő is vállalja a betegek kezelését, szolgálatát.

A Szegedi Orvostudományi Egyetemen végzett 1972-ben. Ugyanabban az évben állást kapott a Fővárosi Uzsoki utcai Kórház Onkóradiológiai Osztályán, ahol 20 évig dolgozott. Ahhoz a generációhoz tartozott, aki még a sugárterápia minden területén otthonosan mozgott. Sokoldalúságát jellemezte, hogy egy ideig egyéb feladatai mellett az osztályra integrált izotópterápiát is végezte, felügyelte. A nyolcvanas években autodidakta módon elsajátította az ultrahang-diagnosztikát és a számítógép használatát a kezelési eredmények feldolgozásához – mindkettővel jelentősen hozzájárulva a szakmai színvonal emeléséhez. Kiváló manualitásának köszönhetően a klasszikus rádium-tűzdeléstől az üregi kezelésekkig a brachyterápia összes ágában a legjobbak közé tartozott. Széleskörű gyakorlati szakmai tudásához szerénység

társult, személyisége minden hivalkodástól mentes volt. A betegekhez fűződő kapcsolatát a magas fokú empátia jellemezte. Minden értelemben kiváló orvos volt.

Húsz év Uzsoki utcai munkát követően 1992-ben többedmagával követte Németh György professzort az Országos Onkológiai Intézet Sugárterápiás Osztályára, ahol további 19 évig dolgozott a férfi fekvőbeteg-részleg, a Neptun lineáris gyorsító és a brachyterápiás részleg vezető főorvosaként. Az akkoriban létrehozott Magyar Sugárterápiás Társaság egyik alapító tagja volt.

A „Kékgolyóban” a betegek ellátásán és a kezelések felügyeletén felül egy teljes, új sugárterápiás generáció gyakorlati kiképzése is nagyrészt rá hárult. Sokan azok közül, akik később a sugárterápia vezető pozícióiba kerültek országszerte, tőle tanulták a gégetükrözést, a nőgyógyászati vizsgálatot, illetve bármilyen lokalizációban (emlő, prosztata, fej-nyak, vulva stb.) a tűzdeléses brachyterápiás eljárásokat. Mind az Uzsokiban, mind az Országos Onkológiai Intézetben több kandidátusi disszertáció, később Ph.D. dolgozat született a zömében általa vagy az ő felügyeletével kezelt beteganyagok feldolgozása révén.

Megbízható, igaz barátként mindig nyitott volt mások problémáinak meghallgatására, tanácsadásra, tevéleges segítségre mind a munkahelyen, mind a magánéletben. Emellett élte és élvezte az életet, jó társasági ember volt – felejthetetlenek a kora reggeli, vizit előtti kávé melletti beszélgetések, élcelődések és viccmesélések, amelyek átsegítettek mindenkit az aznapi munka nehézségein.

Évek óta tudtuk, hogy egészsége súlyosan károsodott, de rendületlenül tovább dolgozott, sajnos lassítani sem volt hajlandó. Amikor végül egy műtétet követően már nem tudta folytatni a mindennapos munkát és a nyugdíjba vonulás mellett döntött, úgy képzeltük vele együtt, hogy heti két-három napon továbbra is részt vesz majd a betegek gyógyításában, ami csaknem 40 éven át betöltötte az életét. Minderre azonban már nem kapott lehetőséget. Négy hónappal nyugdíjba menetele után Soma tragikus hirtelenséggel meghalt. Utolsó nagy-nagy öröme volt, hogy még megélhette első unokája, Luca születését.

Somogyi Andrást az Országos Onkológiai Intézet és a Magyar Sugárterápiás Társaság saját halottjának tekinti.

Soma, nem felejtünk Téged, és amit tanulhattunk Tőled, azt továbbvisszük... Most már nekünk kell tűzdelni – helyetted is... Nyugodj békében!

Takácsi Nagy László és Polgár Csaba